

PRZESŁANIE Świętego Soboru Biskupów Świętego Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego Z OKAZJI 70 ROCZNICY TRAGEDII Akcji „Wisła” Do Czcigodnego Duchowieństwa, Miłujących Boga Mnichów i Wszystkich Wiernych.

Bracia i Siostry! W roku bieżącym swoją pamięcią wracamy do tragicznych wydarzeń z 1947 roku, które spowodowały, że nasi dziadowie, ojcowie, bracia i siostry zostali zmuszeni do opuszczenia swojej ojcowizny i udania się w nieznane. Dziesiątki tysięcy wiernych naszej Cerkwi, mieszkańców południowego Podlasia, Chełmszczyzny, Podkarpacia i Łemkowszczyzny wygnano z ich rodzinnej ziemi. Związane to było z tragiczną w swoich skutkach „Akcją Wisła”. Była ona wielkim doświadczeniem dla nas, prawosławnych obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Siedemdziesiąt lat temu, po raz kolejny w historii, próbowano zniszczyć naszą Cerkiew i Jej wiernych. Rok 1947 należy zapisać do najciemniejszych kart historii, wśród takich jak rok 1596, Thalerhof, lata 1915, 1938, 1944. Miejmy świadomość, że bez pamięci o historii nigdy nie zrozumiemy współczesności, nie zrozumiemy również życia naszej Cerkwi, jej męczeńskich losów, ale jednocześnie i wielkiego heroizmu. Celem deportacji było oczyszczenie ziem od tradycji cyrylometodiańskiej, wiary, kultury i języka naszych przodków. To właśnie dlatego dotknęła ona wyznawców prawosławia. Apelujemy do wszystkich wiernych naszej Cerkwi o uczczenie tragicznej w skutkach „Akcji Wisła”. Jej ofiarom okażmy szczególny szacunek, pamięć i miłość. Wsłuchując się w ich wspomnienia, pochylmy czoła przed heroizmem tych, którzy doświadczyli wysiedlenia na „ziemie odzyskane”. Ich heroizm polegał na tym, iż bez względu na to, w jakich warunkach znaleźli się na „cudzej ziemi”, trwali oni w świętej wierze prawosławnej i tradycji swoich przodków. Nie bacząc na okoliczności, troszczyli się przede wszystkim o organizację życia religijnego. To właśnie dzięki Cerkwi ich potomkowie przetrwali po dzień dzisiejszy i świadczą o prawdzie i sile wiary. Pomimo, że swoje nabożeństwa odprawiali w domach mieszkalnych, często po kryjomu, najważniejsze dla nich było pozostawanie przy swojej wierze prawosławnej i jej liturgicznym życiu. W naszych modlitwach wspominajmy zatem naszych dziadów, ojców, braci i siostry, którzy nigdy nie stracili wiary, nie wyrzekli się swej tradycji i nie wstydzili swojego języka. Słowa Apostoła Pawła: „Pamiętajcie o swoich przełożonych, którzy głosili Wam słowo Boże, i rozpamiętując koniec ich życia, naśladowajcie ich wiarę!” (Hbr. 13, 7) niech umacniają i naszą wiarę, będąc duchowym drogowskazem dla zachowania naszej tożsamości religijnej. 2 W sposób szczególny wspominajmy cierpiących w obozie w Jaworznie, wśród więźniów

którego byli duchowni i wierni naszej Cerkwi. Wspominajmy również wszystkich tych, którzy przekazali nam największy skarb, jakim jest Święte Prawosławie, jego tradycja, oraz kultura i język naszych przodków. Wychowujmy w duchu wiary i tradycji naszą młodzież i dzieci tak, aby znali swoją historię, by pamiętali o ziemi ojców, zroszonej ich krwią i łzami. Niech pamięć o tragicznej historii naszych przodków nadal kształtuje naszą świadomość. To, co otrzymaliśmy od naszych – ojców i matek przekazujemy młodemu pokoleniu. Wnieśmy nasze modlitwy do Chrystusa Pana, aby Jego Zmartwychwstanie dało nam moc trwania w Świętym Prawosławiu, i dawania o nim świadectwa. Tym, którzy odeszli: Wicznaja pamjat'. Pouczeni radością Zmartwychwstania Pańskiego, wypowiedzmy głosem całej naszej Cerkwi słowa przebaczenia: Przebaczymy wszystko wszystkim mocą Zmartwychwstania.

Z Bożej łaski, pokorni:

- + Sawa, Metropolita Warszawski i całej Polski,
- + Szymon, Arcybiskup Łódzki i Poznański,
- + Abel, Arcybiskup Lubelski i Chełmski,
- + Jakub, Arcybiskup Białostocki i Gdański,
- + Jerzy, Arcybiskup Wrocławski i Szczeciński, Ordynariusz Wojskowy
- + Paisjusz, Biskup Przemyski i Gorlicki,
- + Grzegorz, Biskup Supraski.

Miasto Stołeczne Warszawa 2017 rok